

Tết, đôi dòng tâm sự / Tết: một thể “all-in-one”

Tác Giả: Nguyễn Kim Ngân

Thứ Bảy, 13 Tháng 2 Năm 2010 13:18

Có lẽ không có dân tộc nào lại có lễ ‘mừng’ Tết—không, ‘ăn’ Tết—rình rang như Việt Nam mình.

Bởi lẽ, với dân Việt, Tết không phải là một ngày lễ như những ngày lễ khác. Nó là ngày lễ đặc biệt nhất, trọng đại nhất, và thiêng liêng nhất. Ấu cũng là một nét văn hoá tuy rất vui. Dân dân phố nhà cửa, trang hoàng, làm mứt, gói bánh, đi Tết các ân nhân, họ hàng, trang hoàng bàn thờ tiên tổ, tổ chức Tết niên, đón ông Táo, đón ông bà, cúng giao thừa, đốt pháo, xông đất, xin xăm, hái lộc, chúc tụng, lì xì, múa lân, luộc bánh chưng...thời thì chơi thiêu thiêu gì, chơi vui cho đến hết tháng Giêng (Tháng Giêng là tháng ăn chơi mà). Tết là dịp chúc thọ ông bà, mừng tuổi cha mẹ và tất cả mọi người, lì xì cho con cháu.

Tết là ngày tạ ơn trời đất tiên và các đấng sinh thành. Tết còn là dịp tiễn đưa đi đã cho mùa thu hoạch, mùa màng phong nhiêu và cây trái trĩu cành. Tết còn là dịp họp mặt, gặp gỡ thân nhân bè bạn, trao cho nhau những lời chúc may mắn trong dịp đầu năm.

Như vậy phải chăng Tết là một tổng hợp đặc sắc của lễ sinh nhật, lễ Ông Bà, lễ Song Thân, lễ Hiên Phụng và Hiên Mẫu, lễ các Đấng, lễ Tình Nhân, lễ Tục Nhân, lễ Bụng Hộ u...Một kiểu “all-in-one” của M. Như ng dù làm gì chẳng nỡ, tất cả đều khời đi từ trong khung cảnh gia đình.

Tết: có một chủ đề nào đó trở về

Buổi chiều hôm ấy, khi trời đang còn trong đợt mưa bão mùa đông, đi dạo dạo tay cầm a tôi reo vang. Tên cô con gái xuất hiện trên màn hình. Có chuyện gì rồi đây. Tôi nghe mà u máo nghe nữa đó chứ không: “Bố ơi, con bắt đầu xe; xe con húc vào phía sau xe của ông già kia rồi; đừng nhỡ thôi, con và ông già đã ra khỏi xe để nói chuyện, cả hai xe đều không sao cả, nhưng ông già cả kêu đau cả.”

Tôi hỏi thêm chi tiết để tìm hiểu tình hình. Con gái tôi mới cầm tay lái được vài tháng nay. Nó vẫn nghe lái xe; đi đâu cũng chỉ thích có người chỉ, dù có bằng lái đã mấy năm nay. Nhưng ra trường rồi, kiếm được việc làm thì bố bắt phải lái xe thôi. Làm gì mà có tài xế nào cho quá giang đi hoài được! Tôi trấn an con gái: “Thôi, con cứ bình tĩnh, trao đổi gì y tế với ông y đi, nhất là gì y tế báo hiểm. Sáng mai, bố sẽ gọi đi dạo nói chuyện với cô Trúc ở văn phòng Thủy Nhàn. Họ sẽ lo hết cho mình!”

Cả mới khi bà xã còn nhàn là tôi sao sớm đi dạo cho con cái trong lúc xa nhà mà chúng thấy chúng nó gọi về thăm hỏi, là tôi lập đi lập lại: “Em cứ yên tâm, chúng nó không gọi là tất, bởi vì “no news” tức là “good news” mà! Hôm nay được dịp, tôi bổ sung thêm: “Em thấy chửa à? Có mong nó gọi, hôm nay nó gọi đây!” Bất giác, câu chuyện “Cây Táo” mà tôi được đọc ở đâu đó lại trở về trong trí nhớ để có thể hiểu hơn nhân vật Tất năm nay.

Có một cây táo mọc sum xuê bên vỉa hè, nơi ngấu nhúng trái cây ngon. Thấy bé đi qua, thích quá, liền đến chỗ để hái tàn cây. Và rồi hàng ngày cứ thế, nó đến chỗ, ăn trái, ngắm nhìn bóng cây râm mát.

Thời gian trôi, thấy bé nay đã lớn khôn, cậu không còn đến chỗ để hái bóng cây táo nữa. Nhưng buổi hôm, cậu bé trở về, đứng dưới gốc cây, dáng vẻ tủi buồn bã. Thấy thế, cây táo hỏi: “Sao cậu không đi đây chỗ với tôi nữa?” Cậu bé hiểu đáp lại: “Lớn rồi, đến đây chỗ làm gì nữa? Tôi đang cần tiền để mua các thứ khác.” Cây táo đáp lại: “Rất tiếc tôi không có tiền cho cậu, nhưng cậu cứ đến đây hái trái trên cây, đem đi bán, là có tiền ngay.” Cậu bé mừng hóm, leo lên cây, hái lấy hái để nhúng trái táo thơm ngon, rồi vui vẻ ra đi. Nhưng cũng thế đó, không thấy cậu trở lại nữa.

Cây táo buổi trưa buồn...Đến một hôm kia, cậu bé—nay là chàng thanh niên—lại thấy trở về, khiêng cho cây táo hàng khay lên. Nó lên tiếng mà mồm: “Đến đây chỗ với tôi đi, anh thanh niên ơi!” Nhưng chàng hiểu đáp lại: “Làm gì có thời giờ mà chỗ; lo cho gia đình mưu sinh ở đây này nè!. Lại còn phải đi kiếm nhà cho vợ con nữa!” Cây táo hiểu đáp: “Rất tiếc, tôi không có nhà của gì để cho cậu, nhưng cậu cứ đến đây, cắt nhánh cây này lấy gỗ làm

nhà mà .” Thế là chàng thanh niên hí hửng mang cưa mang rìu đến dưới cành cây táo lấy gỗ để dựng nhà cho mình, rồi lại vui vẻ ra đi. Cây táo cũng thấy vui lây với chàng. Thế nhưng chàng không thấy trở về nữa.

Cây táo lại dựng một mình cô đơn, buồn tẻ. Một ngày hè nóng bức, chàng thanh niên bỗng lại xuất hiện, khi đến cho cây táo chén rượu ngon lên. Nó lên tiếng mời mọc: “Anh ơi, lại đây chơi với tôi đi.” Nghe vậy đàn ông đáp lại: “Già rồi, buồn lắm rồi. Bây giờ tôi chỉ muốn có một chiếc thuyền buồm đi chơi cho thoải mái cuối đời.” Cây táo buồn bã đáp: “Rất tiếc, tôi chỉ dựng cho ông chiếc thuyền buồm, nhưng tôi còn cái thân to lớn này, ông cưa đi lấy gỗ mà làm thuyền.” Thế là nghe vậy đàn ông liền cưa cắt thân cây để lấy gỗ đóng thuyền. Và rồi lại hí hửng ra đi, không bao giờ trở lại.

Chàng biết là bỗng đi bao nhiêu năm sau, nghe vậy đàn ông đó một hôm lại mò vào. Cây táo ngạc nhiên nói: “Bây giờ thì tôi chỉ dựng còn gì cho ông nữa, hết củi rồi, hết củi rồi, hết luôn củi rồi... Haha chẳng còn một cái gỗ để trở lại và một mảnh gỗ đang chờ đợi chờ mòn.” Nghe vậy đàn ông cũng trở lại yêu cầu: “Thế ra, tôi cũng chỉ dựng còn gì nữa, có chăng là một cái đồ nghề chân. Một mảnh rồi, sau bao nhiêu tháng năm dong duổi nơi trời.” Gỗ táo vui vẻ trở lại: “Nếu vậy thì đồ nghề quá, cái gỗ cây mòn và mảnh củi đúng là cái chờ lý tưởng còn lại cho ông nghỉ ngơi thoải mái.” Và nghe vậy đàn ông nghỉ ngơi. Gỗ táo bỗng trào dâng vui.

Câu chuyện buồn nhưng có hậu. Nó phần nào cuộc đời của bạn và tôi. Cây táo kia phải chăng là ông bà hay cha mẹ ta? Lúc còn trẻ, ta thích chơi với bạn, với mẹ. Khi lớn rồi, ta chỉ thích đi xa, và rồi chỉ trở về khi thấy thất vọng một thế giới đó, hay khi lâm vào cảnh gian nan khổ sở. Đúng là cuộc đời đầy xuôi. Bởi lẽ, lúc nào cũng thế, rồi đó, rồi cuộc sống của chúng ta mãi mãi gia đình, cũng vẫn có cha, cũng vẫn có mẹ, sẵn sàng giang rộng vòng tay mừng đón những đứa con trở về, cho dù có khi với thân tàn ma dại. Ông bà vẫn ở đó; cha mẹ ta cũng vẫn ở đó. Luôn luôn ân cần. Vẫn mãi chờ đợi chúng.

Phải, Tất là lúc ta ôn lại bài học cũ, bài học làm người, bài học làm con. Và gia đình vẫn luôn là một nơi chốn để trở về, để nghỉ ngơi!

Tất: bạn có “nghe” thấy mùi hương gì không?

Đó không phải chỉ là mùi một Tất, mùi bánh chưng xanh, hay mùi hương hoa quế. Đó là mùi

hàng ng cßa mßt trái tim yêu thßng nhß câu chuyßn sau đây.

Cßn gió lßnh thßng Ba tràn tßi cùng bóng đêm dßy qußnh phß xußng vùng trßi Dallas khi bác sĩ bßc vào phòng bà Diana Blessing, vßn cßn đang lßng lßng choßng vßng sau ca mß.

Cßm chßt tay vß, David, lßng lßnh ngßng cßng thßng, ßn lßi nhßng gßi vßa mßi xßy đßn. Chißu ngày 10 thßng 3 năm 1991, do bißn chßng, ngßi sßn phß mßi cß thai đßc 24 tußn đß phßi nhßp vißn đß đßc gißi phßu khßn cßp lßy chßu gái sß sinh Dana ra khßi bßng mß. Chß dài 12 phßn anh và cßn ngßng chß mßt cßn anh, hß bißt chßu Dana đß đßc sinh thißu thßng mßt cách hßt sßc nguy hißm.

Tißng vß bác sĩ nhß nhßng ngßng nhß cß mßt tßn bom: “Không bißt chßu bé cß qua khßi không! Chß cß 10 phßn trßm cß may sßng sßt qua đßm nay. Nhßng dù cß qua khßi chßng nßa, tßng lai cßa chßu cßng không lßy gßi làm sßa.” Hình nhß chßu sß không đi đßc, sß không nói đßc, rßt cß thß sß mù lßa, rßi cßn bao nhißu thß khác sß khißn chßu trß thành trß tßm trí. Cßng nghe, cßng nßn! “Thôi đß rồi!” tißng bà Diana nßc lßn nghßn ngßo.

Nàng và David, vßi chßu trai Dustin 5 tußi, đßng mong cß thßm đßc mßt bé gái, cho cß nßp cß tß, thành mßt gia đßnh bßn ngßi lßy tßng. Gißc mß đßn sß nhß bé ßy đßng nhß tàn lßi đßn. Lßi nßa, qua đßc cß mßy ngày, mßt cßn hßp hßi khác tràn vß: hß thßng thßn kinh cßa bé Dana yßu đßn nßi ngay cß mßt cái hßn phßt và cái ve vußt nhß cßng làm cho chßu không thoßi mái, thành ra cha mß chßu, dù cß thßng đßn mßy cßng không thß làm nhßng cß chß âu yßm nhßt cho chßu. Hß chß cßn bißt cßu nguyßn, phß thßc Diana cho Chúa, trong lúc nhìn chßu đßng phßn đßu bßm lßy sßc sßng mßng mạnh đßi dòng ánh sßng cßa tia cßc tím, vßi đß loßi dßy rß qußn quanh tßm thßn bé bßng.

Thß mà nhß mßt phép lß: vài tußn sau, chßu tß tßng trßn vß trßng lßng và sßc khße. Sau cßng, sau hai thßng sßng sßt, cha mß chßu cß thß ôßm ßm chßu lßn đßu tißn nhß các em bé khác. Đß rßi phép lß lßi tißp tßc trong hai thßng kß tißp, trßc khi chßu đßc rßi bßn nhß vißn vß nhß. Năm năm sau, phép lß nhß vßn cßn đß, khi chßu không hß bißu lß mßt đßu hißu tàn phß nào, cß vß thß lý lßn tßm lý. Thß nhßng, cái kßt thßc hßn phßc này chßa phßi là chßm đßt câu chuyßn cßa chßu.

Mßt bußi chißu hè oi ß năm 1996, tßi Irving, Texas, nßi Dana sßng vßi cha mß. Khi đß, chßu

đang ngồi trên lòng mẹ, thấy mẹ thì cháu cười nói huyền diệu, nhưng hôm ấy cháu đột nhiên im lặng. Cháu đưa hai cánh tay ôm lấy lưng mẹ, rồi bước lên tiếng hỏi: “Mẹ có ngồi thấy mùi gì không?”

Mẹ cháu nhìn ra ngoài trời, thấy mây đen vần vũ, cảm thấy chập chững. Bà nhìn mẹ lên, rồi trả lời: “Mẹ ngồi thấy mùi trời mẹ à.” Dana nhìn mẹ nghĩ một chút, rồi hỏi tiếp: “Mẹ có ngồi thấy mùi gì không?” Mẹ tôi nói mẹ cháu trả lời: “Có, mẹ thấy như sắp đổ. Mẹ ngồi thấy mùi mẹ à.”

Nhưng, vần đột tay trên ngực, Dana lúc đó, lấy tay mẹ tôi trên vai gọi, rồi đồng loạt nói: “Không, con nghe như có mùi của Chúa. Con “nghe” thấy mùi hương của Chúa khi ngồi đó vào ngực Ngài.” Với những lời ấy, Diana và cả nhà cảm nhận sâu xa thêm những phúc lành đã nhận được từ bàn tay quan phòng của Chúa.

Thì ra trong những tuần lễ đầu đời, khi những giây phút kinh của Dana còn quá nhỏ cảm thấy không ai đang dõi theo cháu, thì Chúa đã luôn ôm cháu vào lòng. Và tất cả những ngực chan chứa yêu thương của Ngài, tỏa ra một mùi hương ngây ngất mà cháu không thể nào quên

Mùa xuân đang về ngoài kia. Những cánh hoa đào đang nhẹ nhàng bay trong gió. Tất này, sau cả năm trời nhận lãnh muôn vàn phúc lành của Chúa, cho dù hôm nay, trong hoàn cảnh nào chẳng nữa, bạn có nghe thấy mùi hương của Ngài không?

XUÂN CANH DỊN